

Možnosti psychologické podpory v Policii ČR

974 834 688

LINKA POMOCI V KRIZI

„...Klientka vypráví svůj příběh o neutěšeném dětství s tyranem otcem, o matce, která jí nebyla nikdy oporou, o manželovi, který nejde pro ránu daleko a se kterým se často hádají, o problémových dětech. Připadá si k ničemu, nic nedokázala, nikdo ji nepotřebuje, nemá rád, je na světě zbytečná. Pracovník naslouchá. Sděluj ženě, že pro něj není zbytečná a je rád, že zavolala. Žena opět začíná plakat. Pracovník nechává prostor pro pláč. Po chvíli požádá ženu, jestli by nemohla vzít platíčka léků, které má na stole, a odnést je do jiného pokoje, aby na ně neviděla...“

Úryvek hovoru na anonymní telefonní lince pomoci v krizi

„...Oddělení vykazuje sice standardní pracovní výsledky, ale neustále se k vedoucímu odboru dostávají znepokojivé informace o vztazích na pracovišti. Situace nedávno vyvrcholila anonymním dopisem, který očerňuje vedoucího oddělení. Vedoucí oddělení, který je jinak jeho přítelem, si stěžuje na konkrétní skupinku tří lidí včetně svého zástupce, kteří jsou problematičtí a vyvolávají atmosféru vzájemné nedůvěry...“

Z případů policejních psychologů

Štěpán Vymětal, Vladimír Voska, Ondřej Toman,
Jana Jungwirthová, Karel Urban

Možnosti psychologické podpory v Policii ČR

Pro oddělení psychologie odboru personálního MV ČR vydává
THEMIS, nakladatelství Tiskárny MV, p. o.
Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4

© Ministerstvo vnitra ČR

Design: DuCLAIR, s. r. o., www.duclair.org

Foto: Štěpán Vymětal, Jiří Jícha, archiv Policie ČR, Pixmac (str. 12)

Tisk: Tiskárna MV, p. o., Bartůňkova 4, 149 01 Praha 4

Vydání 1.
Praha 2010
ISBN 978-80-7312-065-8

Neprodejně

Náměty a připomínky k publikaci zaslejte, prosím, na adresu:
Psychologické pracoviště MV, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7
nebo e-mailem na: ops@mvr.cz

anonymní telefonní linka pomoci v krizi

posttraumatická intervenční péče (pip)

služby policejních psychologů

důležité kontakty

Obsah

ANONYMNÍ TELEFONNÍ LINKA POMOCI V KRIZI

Základní informace	15
Personální zajištění linky	16
Jak vypadá hovor na lince?	16
Přehled o hovorech	17
Tematika hovorů	18
Typové příklady pomoci	20
Motivace pracovníků linky	20
Obtížné hovory z pohledu pracovníků linky	21
Názory pracovníků linky na její potřebnost	21
Kontakt	22
Příklady hovorů	24

POSTTRAUMATICKÁ INTERVENČNÍ PÉČE (PIP)

Zátěžové situace	35
Následky mimořádné zátěže	36
Smysl posttraumatické intervenční péče	36
Co mohou interventi PIP nabídnout?	37
Výběr interventa PIP a způsob kontaktu	37
Kdo a za jakých podmínek o intervenci žádá?	38
Interní normy	40
Garance kvality služeb	40
Kontakt	40
Příklady intervencí PIP	41

SLUŽBY POLICEJNÍCH PSYCHOLOGŮ

Činnosti policejního psychologa	53
Kde psychologa hledat?	53
Cíl, obsah a způsob psychologické péče	54
Etická pravidla	55
Kontakt	55
Příklady práce psychologických pracovišť	55
Psychologické poradenství	55
Krizová intervence	58
Odborné konzultace	59
Zjišťování vztahů ve skupině	61
Psychotherapie	63
Psychologická pomoc obětem závažné trestné činnosti a mimořádných událostí	66

DŮLEŽITÉ KONTAKTY

Linka pomoci v krizi	69
Koordinátoři posttraumatických intervenčních týmů Policie ČR	69
Psychologická pracoviště Policie ČR	73
Ostatní	76

Předmluva

Vážené kolegyně, vážení kolegové, cílem tohoto průvodce je poskytnout vám **informace o možnostech systému psychologické péče**, který je zaveden u Policie ČR a v širším kontextu v celém rezortu MV ČR, včetně Hasičského záchranného sboru.

Psychologická péče v Policii ČR je určena zejména policistům a jejich blízkým, dále občanským zaměstnancům Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, případně dalším osobám.

Systém psychologické péče u Policie ČR tvoří tři části, které je možné dle různých potřeb samostatně nebo v návaznosti využít.

1. **Anonymní telefonní linka pomoci v krizi**
(dále jen linka pomoci v krizi)
2. **Systém posttraumatické intervenční péče**
(dále jen posttraumatická intervenční péče / PIP)
3. **Služby policejních psychologů**
(dále jen policejní psychologové)

Nejvyšší normou, která stanovuje **nárok policistů na psychologickou péči**, je zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů; v případě občanských zaměstnanců i policistů vychází psychologická péče z kontextu **péče o zaměstnance**, která je jednou z dominant řízení lidských zdrojů a důležitým **hodnotícím kritériem managementu jakosti**, jímž je činnost Policie ČR hodnocena v rámci Evropské unie.

Mezi **základní etické zásady** psychologické péče patří **princip diskrétnosti**, který je obdobou lékařského tajemství. Poskytovatelé psychologické péče (policejní psychologové, krizoví intervenční

z řad policistů, zaměstnanců PČR a duchovních) jsou **vázáni mlčenlivostí** o skutečnostech, které se při rozhovoru s policistou dozvedí. Činnost linky pomoci je postavena na principu anonymity, kdy neprokazuje svou identitu ani volající, ani pracovník linky. **Princip anonymity** je možné na vyžádání zaručit také v rámci posttraumatické intervenční péče nebo péče poskytované policejními psychology, které probíhají formou osobního setkání. Policista vstupuje do vztahu s poskytovatelem psychologické péče na **principu dobrovolnosti**, tato péče nemůže být nařizována nebo vynucována jinými osobami.

Závazek důvěrnosti informací je garancí toho, že **poznatky získané při psychologické péči nemohou být využívány v rámci vnitřní kontroly, inspekčního šetření, pro personální opatření nebo v rámci přezkumu osobnostní způsobilosti** policisty psychologickým pracovištěm. **O obsahu této péče neexistují žádné záznamy nebo zprávy**, které by se poskytovaly nadřízeným apod., pokud by to nebylo přímým přáním policisty. Ochrana zájmů policisty, navázání a udržení důvěrného vztahu jsou pro poskytovatele psychologické péče velice důležité.

Psychologická péče u PČR zároveň **zaručuje znalost policejního prostředí a odbornou kvalitu** poskytovaných služeb, kdy její poskytovatelé procházejí akreditovaným výcvikem i dalším průběžným vzděláváním.

Psychologická péče v Policii ČR je poskytována bezplatně.

Často se dokážeme s nečekanou zátěží vypořádat sami. Existují ale i situace, kdy to sami nezvládáme, a v takových chvílích nám bývá oporou rodina, přátelé nebo kolegové. Může se však stát, že se

z nejrůznějších důvodů obáváme o pomoc své blízké požádat. Pak je dobré vědět, že pomoc můžeme nalézt i u svého zaměstnavatele.

Pracovníci poskytující psychologickou péči nabízejí odbornost i lidské pochopení při hledání cest z osobní tíživé situace klienta.

Štěpán Vymětal, vedoucí psychologického pracoviště MV ČR

Vladimír Voska, vedoucí psycholog Policie ČR

974 834 688

LINKA POMOCI V KRIZI

Anonymní telefonní linka pomoci v krizi

Základní informace

Linka pomoci v krizi je **rezortní linkou důvěry**, která je provozována v rámci skupiny krizové intervence oddělení vedoucího psychologa ŘŘLZ PP. Je určena policistům, hasičům, zaměstnancům policie, hasičského záchranného sboru, ministerstva vnitra a jejich rodinným příslušníkům. Linku může využívat i širší veřejnost, zvláště v situacích mimořádných událostí.

Linka je k dispozici nepřetržitě **24 hodin denně**, 365 dní v roce. Na linku je možné zavolat v kteroukoli denní i noční hodinu, a to jak přes služební linky (číslo bez provolby je **834 688**), tak z běžného civilního čísla (pak je to **974 834 688** a hovor je účtován z celého území ČR jako místní tarif). Pracoviště linky je v Praze, jeho přesná adresa se však nezveřejňuje.

Linka zahájila svou činnost **14. listopadu 2002**. Důvodem jejího zřízení byl narůstající počet náročných služebních zásahů i výskyt sebevražedného jednání v řadách policistů. Potřeba této služby byla výzkumem ověřena na Policejní akademii ČR, a to na vzorku osob s různou délkou služby a v různých funkcích. Výsledkem bylo zjištění, že téměř každý se setkal s traumatizující událostí, která nějakým způsobem přechodně nebo trvale ovlivnila jeho život. Pouze malé procento těchto lidí vědělo, kam se obrátit pro účinnou a profesionální pomoc.

Linka pomoci úzce spolupracuje **se systémem posttraumatické intervenční péče** pro příslušníky a zaměstnance Policie ČR. Obě tyto části jsou upraveny závazným pokynem policejního prezidenta č. 21/2009 o posttraumatické intervenční péči a anonymní lince

pomoci v krizi, který byl dále změněn ZP PP č. 79/2010. Přílohou uvedené normy je také statut linky pomoci v krizi.

Personální zajištění linky

Na lince pracují **vyškolení odborníci**, kteří prošli akreditovaným výcvikem v telefonické krizové intervenci. Tento tým je složen ze stálých pracovníků a externistů, kteří se střídají ve službách tak, aby byl zajištěn nepřetržitý provoz linky. Stálý **tým linky** je záměrně **různorodý**, jsou v něm bývalí policisté z přímého výkonu, policejní psychologové, sociální pracovníci a další.

Jak vypadá hovor na lince?

Linka pomoci v krizi je anonymní, to se týká klienta i pracovníka linky. Po klientovi se **nevyžaduje jméno**, pokud ho sdělí, nikde se nezaznamenává, hovory na linku **nejsou nahrávány** ani nijak monitorovány, telefonní aparát **neobrazuje číslo volajícího**. Pracovník se představuje: „Linka pomoci v krizi...“, své jméno neudává, vystupuje jako člen týmu linky. Povinností pracovníka linky je **zachovávat naprostou mlčenlivost a respektovat anonymitu** klienta. Linka pomoci v krizi je členem České asociace pracovníků linek důvěry, která má ve svém etickém kodexu požadavek naprosté anonymity a zákazu jakéhokoli nahrávání hovorů.

Volající v rozhovoru s pracovníkem linky rozplétá okolnosti své tíživé situace. Pracovník linky je mu oporou, pomáhá volajícímu orientovat se, vyznat se v emočním zmatku, hledá s ním možnosti a způsoby řešení, plánují možné budoucí kroky. Účinnou pomocí

bývá i zjištění informací či zprostředkování kontaktů na odborná pracoviště a specialisty v rezortu i mimo něj.

Přehled o hovorech

Přehled o uskutečněných hovorech je obvyklý na všech linkách důvěry. Po každém telefonátu se zaznamenávají pouze základní údaje o hovoru. Jedná se o délku hovoru, stručný obsah a popis poskytnuté intervence. Údaje o volajícím jsou velmi obecné (např. muž, střední věk, Jihočeský kraj), aby byla zachována anonymita volajících. Důvodem je zejména to, aby opakovaně volající klienti nemuseli vždy znovu vyprávět celý svůj příběh, protože existuje vysoká pravděpodobnost, že mohou mluvit s několika různými pracovníky linky.

Díky přehledu o tématech hovorů se mohou pracovníci linky lépe připravit na často se vyskytující témata.

O činnosti linky pomoci v krizi se každoročně zpracovává výroční zpráva, která je k dispozici na intranetových stránkách linky a jejíž součástí je i stručná statistika za uplynulý rok.

Tyto statistiky linky jsou zajímavým zdrojem obecných dat o atmosféře a situaci u policie.

Ne všechny telefonáty na linku jsou krizově intervenčním hovorem. Některé z nich spočívají pouze v podané informaci, kdy se klient například dotazuje na konkrétní telefonní číslo odborníka z oblasti psychologie, psychiatrie, práva, zdravotnictví, sociálního zabezpe-

čení apod. Vyskytují se také případy zazvonění, zavěšení nebo tzv. testovacích hovorů, kdy si klient linku „zkouší“.

Více než polovinu telefonátů však tvoří hovory krizové intervence. Ty se vztahují především k osobní problematice, pracovní problematice nebo k partnerským a rodinným vztahům. Mezi osobní problematiku patří témata jako zdravotní potíže, nadužívání alkoholu, gamblerství, bytová tíseň, pocity osamění, úzkostné stavy po traumatické události, sebevražedné úvahy apod. Nově se projevují existenční problémy (dluhy) volajících osob. Pokud se hovory týkají partnerských a rodinných vztahů, pak to jsou nejčastěji problémy související s rozvodem, rozchodem nebo problémy s dětmi. Mezi hovory v kategorii pracovní problematika dominují témata vztahů nadřízený – podřízený a problémy kolegů.

Délka hovorů se pohybuje nejčastěji do 30 minut. Ze statistik vyplývá, že počty hovorů mužů tvoří přibližně 60 %, 40 % činí hovory žen.

Tematika hovorů

Policisté se téměř každodenně dostávají do náročných situací při výkonu služby, a to zejména při ohrožení života svého, nebo kolegů, při šetření úmrtí, smrti dětí, při použití služební zbraně apod. Všechny tyto extrémní situace mohou mít silný dopad na jejich psychiku, a proto řada z nich využije nabízené možnosti a zavolá o pomoc na anonymní telefonní linku.

- Na linku se obracejí policisté po použití služební zbraně.

- Mnoho policistů je nuceno řešit na pracovišti vztahové problémy s kolegy a nadřízenými.

- Předmětem hovoru bývá i sebevražedná tematika, kdy volající buď sám naznačuje sebevražedné myšlenky, nebo projevuje obavy o svého kolegu.

- Silný stresující dopad má šetření dopravní nehody s úmrtím dítěte.

Kromě extrémních stresujících prožitků v souvislosti s výkonem služby jsou nejčastějším tématem hovorů partnerské a rodinné vztahy, osobní problematika a problémy na pracovišti.

Klienti z řad veřejnosti bývají často oběťmi trestných činů a jiného protiprávního jednání nebo jimi mohou být senioři a dezorientovaní lidé, lidé s duševním onemocněním a občané, kterým policisté nemohou pomoci pro jejich momentální psychický stav.

Na linku dále volají operační důstojníci požadující kontakty na členy týmů PIP v případech mimořádných událostí (např. hromadné dopravní nehody). V rámci spolupráce se na linku obrací i rezortní lékaři nebo psychologové, členové týmů PIP, případně sami policisté. Ti všichni využívají linkařskou databázi kontaktů nebo odborné konzultace, které se týkají řešení problematiky.

Služeb linky pomoci v krizi využívají i příslušníci Hasičského záchranného sboru ČR. Z toho plyne i spolupráce s hasičskými psychology a týmy posttraumatické péče (obdoba týmů PIP u policie).

Linka spolupracuje i s mimorezortními zařízeními, např. civilními linkami důvěry, krizovými centry, občanskými poradnami a dalšími neziskovými organizacemi.

Typové příklady pomoci

Níže uvedené situace jsou smyšlené a vznikly na základě kombinace zkušeností pracovníků linky. Žádný z příběhů, které pro ilustraci uvedeme dále, není přesným přepisem uskutečněného hovoru z linky pomoci v krizi. **Podobnost s realitou** tedy, prosíme, vnímejte jako **čistě náhodnou**. Trváme ovšem na tom, že všechny uvedené situace ve skutečnosti mohou nastat.

Níže uvádíme názvy příběhů, které naleznete na straně 24:

- Žena, která chce ukončit svůj život
- Hasič šikanovaný na pracovišti
- Sexuální obtěžování a šikana na pracovišti
- Vedoucí má obavy o podřízeného
- Matka policisty, který hraje automaty

Motivace pracovníků linky

Jedním z podstatných motivů je to, že pracovníci linky **považují svou práci za smysluplnou**. Přistupují k ní s osobním nasazením

a vědí, jak je těžké, když je člověk s problémem sám, a jaké to je, když se o něj může podělit. Také proto tuto práci dělají.

Obtížné hovory z pohledu pracovníků linky

Každý z týmu linky má určité typy hovorů, které jsou pro něj obtížné, jako například hovory se sebevražednou tematikou či různými druhy závislostí, hovory, při nichž na něj klienti křičí a nadávají, nebo ty, kdy se cítí bezmocní (jak to často bývá u obětí domácího násilí). To ovšem neznamená, že neumí takové hovory zvládnout. Jen jsou pro něj o mnoho náročnější než jiné.

Názory pracovníků linky na její potřebnost

A co si pracovníci linky myslí o potřebnosti této služby? Soudí, že si ji policisté a hasiči zaslouží, vědí, že je jejich práce stresující, náročná, že často nemají kolem sebe nikoho, s kým by si mohli o svých problémech promluvit. Pokud tedy policisté a hasiči mohou každému občanu bez rozdílu pomáhat v krizových situacích a chránit ho, rozhodně by měli mít k dispozici tuto formu péče – možnost anonymního kontaktu ve dne i v noci. Dle názoru týmu linky je to i povinnost zaměstnavatele – postarat se o své lidi po psychické stránce. Civilní linky důvěry, jakkoli početné a dostupné, nemohou nabídnout takovou znalost policejního prostředí a služebních záležitostí HZS. Policisté a hasiči jsou v očích pracovníků linky těmi, kteří si pro svou práci v náročných podmínkách zaslouží odpovídající péči. Ctí názor, že ne všechny problémy musí člověk zvládnout sám.

Další informace nejen o lince jsou na intranetových stránkách http://ppportal.pcr.vltavska/vltav_pr.htm.

Za pozornost stojí rubrika **Praktická psychologie**, kde najdete informace z oblasti psychologie související s výkonem služby, např. co je to stres a jak s ním bojovat, základní chyby při posuzování druhých lidí, stalking. Rubrika **Návody ke zvládnání zátěžových situací** obsahuje mj. materiály týkající se zásad komunikace s oběťmi trestného činu nebo desatero pro policisty vystupující před soudem. Obě rubriky jsou průběžně doplňovány podle aktuálních potřeb policistů.

Kontakt na linku pomoci v krizi

Služební linka 834 688, civilní číslo 974 834 688. Se svými připomínkami a podněty se můžete obracet na internetovou e-mailovou adresu: krizepis@mvcz.cz.

Poznámka – pomoc obětem

Pro podporu obětí závažné trestné činnosti a mimořádných událostí začala v polovině roku 2010 u Policie ČR navíc fungovat speciální služba – **systém psychologické pomoci obětem** (ZP PP č. 97/2010). Tato služba je zajišťována **skupinou krizové intervence**. Policisté se v dané problematice mohou obrátit na speciální nonstop telefonní číslo: **974 834 788**.

Žena, která chce ukončit svůj život

Hovor začíná několikaminutovým tichem, občas se ozývají vzlyky. Pracovník nabízí pochopení pro pláč a ticho, říká, že je dost času. Postupně se pomalu začíná ptát, co se děje. Jedná se o ženu, cca 40 let, která říká, že nechce dál žít. Má před sebou čtyři platíčka prášků, tři prášky již spolýkala. Pracovník se ptá, co je to za léky. Diazepam. Pracuje jako zdravotní sestra, účinky léků dobře zná. Pracovník se ptá na důvody – co se stalo, proč zrovna dnes. Klientka vypráví svůj příběh o neutěšeném dětství s tyranem otcem, o matce, která jí nebyla nikdy oporou, o manželovi, který nejde pro ránu daleko a se kterým se často hádají, o problémových dětech. Připadá si k ničemu, nic nedokázala, nikdo ji nepotřebuje, nemá rád, je na světě zbytečná. Pracovník naslouchá. Sděluje ženě, že pro něj zbytečná není a že je rád, že zavolala. Žena opět začíná plakat. Pracovník nechává prostor pro pláč. Po chvíli požádá ženu, zda by nemohla vzít platíčka léků, které má na stole, a odnést je do jiného pokoje, aby na ně neviděla. Žena po chvíli váhání souhlasí. Volá z mobilního telefonu, pracovníkovi slibuje, že odejde do vedlejší místnosti s telefonem. Pracovník ji pochválí a vyjádří uznání, protože to jistě nebylo lehké. Pak se ptá, jestli opravdu nemá nikoho z rodiny, kdo by o ni stál. Žena opět začne vzlykat. Má mladší dceru, která

je na matku hodně upnutá, s otcem si nerozumí. Klientka si vlastně nedokáže představit, jak by to bez ní dcera zvládla. Vzápětí ale dodává, že už nemá sílu a neví, jak dál. Pracovník se ptá, co jí pomohlo, když se někdy dříve cítila zle. Klientka si vzpomněla na svou kamarádku z předchozí práce. Znají se a někdy se navštěvují. Bydlí nedaleko. S pracovníkem se dohodnou, že jí zkusí zavolat, zda by u ní nemohla dnes přespat, a že se svým úmyslem spáchat sebevraždu počká do zítřka. Kamarádka souhlasí s přespaním. Zde se pracovník ptá, jak jí je po snědených práscích. Žena odpovídá, že je jí trochu zle a cítí se ospalá. Pracovník se s ní domluví, že se pokusí prášky vyzvracet. Také jí navrhuje možnost návštěvy u psychologa druhý den ráno, nabízí kontakt i to, že by schůzku předjednal. Klientka si tím není jistá, bude o tom přemýšlet a ráno zavolat, jak se rozhodla. Domluví se alespoň na tom, že léky, které klientka odnesla do druhého pokoje, spláchne do záchodu. Přichází kamarádka. Pracovník nabízí kdykoli během večera nebo noci možnost opakovaného zavolání.

Po ukončení hovoru volá pracovník své kolegyni. Celý hovor jí líčí, ujišťuje se, zda jeho kroky byly správné. Hovor byl velmi náročný, potřebuje cítit podporu a uvolnit napětí, které se v něm nashromáždilo. Této možnosti – zavolat kolegovi po náročných hovorech – si pracovníci cení a někdy ji využívají.

Hasič šikanovaný na pracovišti

Na linku volá zkušený hasič, který by si rád promluvil o šikaně na pracovišti. Mluví jasně, věcně, s malým náznakem rozčilení a smutku. Cítí, že by měl situaci řešit, je služebně nejstarší a ví, že mu ostatní ze směny důvěřují a stojí za ním. Problém se týká vedoucího, který jim záměrně ztěžuje práci, nelze se s ním na ničem dohodnout, autoritu si snaží získat nespravedlivou přísností. Pracovník linky vyjadřuje pochopení pro situaci, také chválí klienta za iniciativu při nelehké situaci na pracovišti. Společně dochází k možnosti oslovit nadřízeného vedoucího a s ním situaci rozumně prodiskutovat (s vedoucím to již zkoušel a k ničemu to prý nevedlo). V případě neúspěchu nabízí pracovník kontakt na odborovou organizaci hasičů, kde by mohli situaci také pomoci řešit. Klient se ještě dotazuje na možnost oslovit přímo psychologa svého kraje a žádá na něj kontakt, který dostává.

Sexuální obtěžování a šikana na pracovišti

Žena se ptá, zda se dovolala správně na linku pomoci v krizi. Po ujištění, že ano, říká, že nebude uvádět své jméno, ani odkud volá a kde pracuje, protože má obavy, že by mohla mít na pracovišti ještě větší problémy, než má dosud. Po ujištění, že tyto skutečnosti jsou nepodstatné, žena začíná vyprávět o svém problému. Je policistka, před rokem se vrátila po ma-

28 teřské dovolené na své původní pracoviřtě. Zde vřak dořlo ke změnám, kdy starří kolegové odeřli do civilu nebo na jiná pracoviřtě a změnilo se i vedení oddělení a odboru. Jejím přímým nadřízeným je vysokořkolák, který nastoupil z civilu rovnou na oddělení. Za krátkou dobu se stal vedoucím oddělení. Hned od jejího nástupu jí dával najevo svoji přířeň. Častoval ji lichotkami, jaký má sluřivý účes, jak se obléká, obdivoval její štíhlou postavu apod. Začal o ni projevovat zájem jako o ženu a několikrát ji pozval po práci na kávu nebo na skleničku vína, že si popovídají, protože v práci na to není čas. Žena vřdy jeho pozvání odmítla s omluvou, že nemá hlídání dcerky, nebo se vymluvila na její nemoc.

Na oslavě závěru roku jí zcela otevřeně požádal, aby s ním strávila zbytek noci, že toho nebude litovat. Ona to odmítla s tím, že pojedje domů k manželovi a dceři. Od té doby se chování vedoucího k ní zásadně změnilo. Rozhodl, že nebude mít svou samostatnou kancelář a přesadil ji ke dvěma starřším kolegyním, které jí neustále hlídají, co dělá, jak to dělá, radí jí, co má dělat, kritizují její práci, že je stále pryč z kanceláře, pomlouvají ji, že je neschopná a že se stará jenom o parádu, a ponižují ji před ostatními spolupracovníky. Začaly si zaznamenávat její příchody a odchody z kanceláře, přestože ony si v pracovní době pod různými záminkami vyřizují nákupy a soukromé věci. Vedoucí ji na pracovních poradách začal kritizovat za špatně odvedenou a pomalou

práci. Vytýká jí chyby, za které nemůže a které nezavinila. Když měla dcerku nemocnou, nařkl ji, že byla doma naschvál. Žena říká, že se bojí chodit do práce, že má obavy, co si na ni zase kolegyně z kanceláře vymyslí a za co ji bude vedoucí kritizovat. Ostatní kolegové se k ní chovají chladně, nevyjadřují se, jakoby se jich to netýkalo. Nechtějí si pálit prsty, nemá u nich zastání, přestože všichni asi tuří, co je příčinou změny chování vedoucího vůči ní. Někteři kolegové se jí začali dokonce i stranit. Žena prý uvažovala i o tom, že by přeřla na jiné pracoviřtě, ale má obavy, že vedoucí má známosti mezi ostatními vedoucími a dal by jí špatně hodnocení.

Říká, že práce u policie jí baví, má ji ráda, přináří jí uspokojení, nedovede si představit, že by dělala něco jiného. Stále porovnává pracovní prostředí a kolektiv před odchodem na mateřskou dovolenou a po svém návratu. V tomto okamžiku je v telefonu slyšet další hlasy, bouchnutí dveří a hovor je přerušen... Žena se již více neozvala.

Vedoucí má obavy o podřízeného

Volá vedoucí obvodního oddělení PČR, představuje se jménem, hodností a uvádí místo služebního působení. Úvodem říká, že by potřeboval informace, jak postupovat. Říká, že jejich útvar není velký co do počtu policistů, kolektiv je mladý, větřina policistů slouží do deseti let. V poslední

době si všiml, že se jeden z podřízených, který byl velice vitální, schopný, snaživý, pečlivý v plnění povinností, zajímal se o práci a bylo na něm vidět, že jej práce baví, najednou změnil. Vedoucí se ho ptal, co se s ním děje, zda se mu něco stalo. Po delším váhání se mu policista svěřil, že má podezření, že jej manželka podvádí se svým spolupracovníkem. Manželka mu vyčítá, že je pořád v práci, hlavně o sobotách a nedělích, že má hodně nočních směn, a když má volno věnuje se svým koníčkům. Na ni a na malého syna si čas nenajde. Navrhla mu, aby změnil zaměstnání, nebo že se s ním rozvede, že takhle dál žít nehodlá. Policista neví, co má dělat, odejít do civilu nechce, protože má obavy, že by se svou profesí nenašel uplatnění, a rozvádět se nechce.

Pracovník linky seznámí vedoucího oddělení s možnostmi, jak vzniklou situaci řešit. Doporučí mu, aby se společně s policistou obrátili na policejního psychologa příslušného policejního ředitelství a s ním hledali vhodné řešení. Další možností je obrátit se na některého z členů příslušného týmu posttraumatické intervenční péče, zároveň volající obdrží i telefonické kontakty a adresy na manželskou poradnu v místě bydliště policisty. Pracovník linky požádá vedoucího oddělení, aby předal telefonní kontakt na linku pomoci v krizi policistovi, který by se dle vlastního uvážení mohl spojit přímo s jejími pracovníky. S příslibem opětovného zavolání vedoucí oddělení hovor končí.

Matka policisty, který hraje automaty

V telefonu se ozývá ženský hlas, který sděluje jméno a odkud volá. Žena říká, že žije sama ve společné domácnosti se synem, kterému je 27 let, svobodný, je policistou, slouží čtyři roky u dopravní policie. Dělá jí velké starosti a má o něho obavy. Poslední dobou téměř všechny peníze, které vydělá, utratí po restauracích a kavárnách a prohraje v automatech. Na domácnost jí už několik měsíců nedal žádné peníze. Vymlouvá se, že si kupuje oblečení a stírá si na výkonnější počítač. Ona tomu ale nevěří, protože jeho kamarád se jí svěřil, že mu dluží peníze. Syn se před ním nechává zapírat. Když se synem o věci hovořila, řekl jí, že občas zajde s kamarády na pivo, a když má trochu upito, začne hrát na automatech nebo si vsadí na různá sportovní utkání. Ze začátku se mu celkem dařilo, vyhrával, ale nyní mu štěstí nepřeje. Jednou to ale určitě vyjde, on bude v balíku a všechny dluhy zaplatí. Žena má obavy, co bude dál. Bojí se, že se o tom dozvedí v práci a od policie ho vyhodí.

Pracovník linky ženě doporučí, aby se synem pohovořila o svých obavách a přiměla jej k tomu, aby on sám zavolal na linku pomoci v krizi. Současně ženě předá kontakty na poradnu pro osoby závislé na výherních automatech a poradí jí, aby syna do poradny doprovodila. Žena je spokojena a slibuje, že určitě ještě zavolá.

Posttraumatická intervenční péče (PIP)

Zátěžové situace

Policista se každodenně setkává s mnoha úkoly, které řeší rutinně. Přestože odolnost policistů vůči negativním dopadům stresu je vyšší než u běžné populace, mohou se občas setkat s mimořádnou situací, která svou intenzitou a charakterem přesahuje **přirozené schopnosti člověka se s takovou zkušeností vyrovnávat**.

Mezi **zvláště zátěžové situace v rámci policejní služby** patří například ohrožení vlastního života nebo zdraví, ohrožení života kolegů, použití střelné zbraně, pohled na případy kruté smrti a vážná zranění, sebevražda, hromadné neštěstí a jiné mimořádné události, úmrtí dítěte, sdělování úmrtí nebo situace, kdy jsme svědky bezmocnosti obětí trestných činů.

Mezi **další zátěžové situace v životě policisty** patří úmrtí v rodině, partnerský nesoulad, rozvod, nemoc, závislost na alkoholu, šikana na pracovišti nebo jiné problémy v pracovních vztazích apod.

Některé tyto nadlimitní situace nás mohou zasáhnout hlouběji, než jsme očekávali. Policisté se v rámci své odbornosti mnohdy domnívají, že musí čelit všem mimořádným událostem, které by jinak každého normálního člověka silně zasáhly. V rámci tohoto **mýtu „nezlomného policisty“** si někdy neuvědomují, že v každém člověku se negativní zážitky načítají, a když nejsou adekvátně zpracovány, mohou způsobit problémy později.

Přestože bývají policisté psychicky odolnější než ostatní populace, výrazně zátěžovým situacím jsou vystaveni mnohem častěji. **Reagování psychiky na nadlimitní zátěž je naprosto normální**

lidskou reakcí na nenormální situace. To se samozřejmě týká také policistů, hasičů, zdravotníků a dalších exponovaných profesí.

Následky mimořádné zátěže

Dopad mimořádné zátěže na psychiku se může projevit podrážděností, vztekem, úzkostí, depresí, pocity bezmocnosti, nejistoty, viny či studu, snížením schopnosti prožívat pozitivní emoce, problémy se spánkem, ztrátou životní spokojenosti apod. Někdy se extrémní nebo dlouhodobá psychická zátěž projeví i **zdravotními problémy** (kardiiovaskulární potíže, bolesti hlavy, bolesti zad, zažívací problémy apod.).

Uvedené problémy mohou policistu zaskočit svou intenzitou nebo nezvyklostí. Mohou také **negativně ovlivnit jeho pracovní výkon a rodinné vztahy**. Mohou se podílet na ztrátě životní spokojenosti, pocitech marnosti a bezvýchodnosti, profesním vyhoření, pocitech odcizení se sobě i druhým. V extrémním případě pak mohou vyústit v pracovní neschopnost, závislost na alkoholu nebo sebevražedné úvahy.

Smysl posttraumatické intervenční péče

Za účelem minimalizace rizik, která jsou spojena s náročným výkonem policejní služby, se začal u české policie v r. 1998 rozvíjet systém posttraumatické intervenční péče. Každé krajské ředitelství policie a Policejní prezidium ČR má k dispozici posttraumatický intervenční tým, který tvoří **interventi z řad policistů, ob-**

čanských zaměstnanců MV a PČR, policejních psychologů a duchovních, kteří prošli speciálním akreditovaným výcvikem. Interventi PIP vstupují do tohoto systému a poskytují podporu a pomoc **na základě dobrovolnosti**.

Co mohou interventi PIP nabídnout?

Členové týmu PIP jsou připraveni poskytnout policistům **specifické informace, potřebnou podporu, pomoc či zprostředkovat další odbornou péči** (i mimo rezort). **Týmy pracují nezávisle** a tak, aby byla zachována **maximální diskrétnost a anonymita policisty**. Garantují **mlčenlivost** o informacích, které se od klienta dozvědí.

Výběr intervenčního PIP a způsob kontaktu

Policisté si mohou sami vybrat intervenčního PIP, se kterým chtějí hovořit, případně se obrátit na koordinátora týmu (seznamy intervenčních jsou k dispozici na intranetových stránkách každého krajského ředitelství policie).

Vybraného člena intervenčního týmu mohou kontaktovat:

- osobně
- telefonicky přímo
- telefonicky prostřednictvím operačního střediska
- telefonicky prostřednictvím linky pomoci v krizi

Při zcela nezávazném setkání mohou policista a intervent PIP společně hledat východisko ze svízelné situace. Mohou se také dohodnout na setkání s rodinnými příslušníky, kolegy, nadřízenými, případně dalšími osobami.

Kdo a za jakých podmínek o intervenci žádá?

O posttraumatickou intervenci může požádat sám **policista, jemu blízká osoba, kolega nebo nadřízený**.

V některých případech, pokud se o závažné situaci dozví, může být tým PIP proaktivní a iniciativně intervenci sám nabídnout. V indikovaných případech by měl nabídku této péče zprostředkovat **pracovník operačního střediska**.

Základní podmínkou realizace je však vždy **souhlas** policisty (nebo policistů), kterého se intervence týká.

Intervenci je možné poskytnout jak individuálně, tak skupinově, nejen za účelem **zmírnění dopadů** silně traumatizující situace, ale také jako **prevenci rozvoje potíží v budoucnu**. Setkání lze uskutečnit v dohodnutém čase na dohodnutém místě, a to i mimo pracoviště policisty nebo intervenanta.

Posttraumatická intervenční péče je **poskytována bezplatně**. **V situacích mimořádných událostí** (např. povodně, teroristické útoky, vážné dopravní nehody) je systém PIP na vyžádání krizového řízení využitelný také pro pomoc občanům, případně pro přípravu a podporu policistů, kteří s občany dále pracují.

Interní normy

Posttraumatická intervenční péče (včetně postupu pro její vyžádání) je upravena **závazným pokynem policejního prezidenta č. 21/2009**, který byl dále změněn **ZP PP č. 79/2010**.

Členové týmu PIP jsou jmenováni rozkazem ředitele daného krajského ředitelství policie.

Koordinátoři jednotlivých týmů PIP jsou jmenováni ředitelem Ředitelství pro řízení lidských zdrojů Policejního prezidia, stejně jako členové týmu PIP PP.

Garance kvality služeb

Za metodické řízení systému PIP odpovídá vedoucí psycholog Policie ČR, který navrhuje koordinátory jednotlivých týmů.

Garantem etické a odborné kvality systému posttraumatické intervenční péče je psychologické pracoviště MV (oddělení psychologie odboru personálního MV ČR), které zajišťuje odbornou přípravu interventů a spolupodílí se s vedoucím psychologem Policie ČR na koncepci a rozvoji systému PIP.

Kontakt

Se svými připomínkami, podněty ke zlepšení a stížnostmi se, prosím, obraťte přímo na vedoucího psychologického pracoviště MV PhDr. Štěpána Vymětala, ops@mvcz.cz, tel. **974 832 672**,

případně na vedoucího psychologa Policie ČR plk. Mgr. Vladimíra Vosku, voskav@seznam.cz, tel. **974 834 322**.

Odborné informace naleznete na www.mvcr.cz/psychologie.

Příklady intervencí PIP

Úmrtí policisty při dopravní nehodě

Ve 21.30 volá koordinátorovi týmu PIP operační důstojník, že došlo k vážné dopravní nehodě, při které na místě zemřel policista (39 let). Koordinátor dostává základní informace o nehodě a kontakt na nadřízeného zemřelého. Nabízí pomocí týmu PIP, domlouvá se s nadřízeným o dalším postupu a získává základní informace o rodinné situaci policisty.

Bezprostředním úkolem je sdělit úmrtí manželce policisty, která je právě na mateřské dovolené se čtyřměsíční dcerou. V rodině je také syn ve věku osmi let. Koordinátor se kontaktuje s dalším členem týmu PIP – psychologkou, která má zkušenosti s prací s dětmi. Společně se scházejí s nadřízeným, domlouvají se na tom, že tragickou zprávu sdělí nadřízený a členové týmu PIP předají další informace a zajistí emocionální podporu. Během cesty do bydliště policisty připravují nadřízeného na situaci sdělení úmrtí – jaké reakce může očekávat, co je vhodné říkat, co neříkat a jak se na místě chovat, jak nejlépe vyjádřit účast... Po sdělení manželka zpočátku reaguje popřením „To

není pravda!“, pak emocionálním zmrazením a dotazy na okolnosti, slzy jí zaplaví teprve později. Interventi kontaktují matku ženy, která bydlí v sousedství (z důvodu zajištění momentální péče o děti), důležitou podporou jsou také dva kolegové zemřelého, kteří jsou přátelé rodiny. Žena si přeje synovi tragédii sdělit sama později, využívá podpory a informací psychologů. Žádá nadřízeného svého muže, aby událost sdělil rodičům zemřelého, kteří bydlí v jiném kraji, přičemž má obavy o tchána z důvodu kardiovaskulárního onemocnění.

Koordinátor týmu PIP kontaktuje kolegy v regionu, kde bydlí rodiče policisty, kteří sdělení a podporu pozůstalých realizují ve spolupráci s lékařem. S informacemi a doporučeními, které se týkají pohřbu a vystavení těla, vypomáhá další člen týmu PIP, profesí duchovní. Tým PIP ve spolupráci s nadřízeným policisty rodině zprostředkovává důležité praktické informace k přípravě pohřbu, možnostem sociální podpory, pojištění... V dalších dnech proběhne také společné setkání člena týmu PIP s kolegy policisty, kteří jsou událostí rovněž zasaženi. O samostatný rozhovor požádá kolega, který provedl identifikaci těla.

Mezi hlavní úkoly týmu PIP zde patřilo: předání informací ke sdělení úmrtí, emocionální podpora pozůstalých, předání informací k možnostem další psychologické podpory rodiny (PIP, linka pomoci v krizi, služby policejních psychologů), zjištění

informací ve vztahu k pohřbu a podpoře rodiny při pohřbu, zprostředkování informací ve vztahu k sociálním otázkám.

Hromadné neštěstí

V 10.50 se na internetu objevuje zpráva o nehodě linkového autobusu a předpokládá se větší množství zraněných. Koordinátor týmu PIP kontaktuje vedení KŘP s nabídkou psychosociální pomoci zasaženým občanům v případě, že bude potřeba. Vzhledem k rozsahu nehody vyhodnocuje velitel zásahu potřebu nasazení interventů PIP (z 35 cestujících jsou 4 mrtví, 8 zraněných těžce, 11 lehce).

Koordinátor týmu PIP PČR v součinnosti s psychologem HZS zjišťuje potřeby na místě nehody, vysílá tři interventy do nemocnic, dva interventy do centra pro čekající příbuzné. Do akce je zapojena také linka pomoci v krizi, na kterou dostávají cestující a pozůstalí kontakty. Interventi PIP zajišťují v akutní fázi neštěstí psychologický monitoring, sdělování úmrtí, emocionální podporu pozůstalých u identifikací a informační podporu velení zásahu. Zasažené občany postupně předávají do péče neziskové organizace, která se specializuje na psychosociální pomoc po neštěstí.

Vzhledem k rozsahu a následkům neštěstí je domluvena dekontaminace pozásahového stresu u policistů, kteří na místě zasahovali (14 osob). Je využit skupinový debriefing, jenž má

jasná pravidla a strukturu. Jeho cílem je prevence hromadění stresu a negativních emocí ve vztahu k zásahu, zakončení a uzavření dané zkušenosti. Debriefing vede psycholog ve spolupráci s dalším členem týmu PIP – policistou. Mezi pravidla např. patří, že sezení se účastní pouze policisté, kteří na místě zasahovali a mají podobné služební zařazení, žádné informace z debriefingu nebudou vynášeny mimo skupinu (závazek diskrétnosti, mlčenlivosti), policisté nebudou vzájemně hodnotit postupy kolegů, ale budou se vyjadřovat pouze ze svého úhlu pohledu (co sami vnímali a prožívali). Policisté se dozvídají, že na každého působí negativně jiné aspekty události (nářek umírající ženy, problém vyprostit malé dítě, nátlak novinářů, přítomnost přihlížejících, vzpomínka na vlastní dopravní nehodu, zvonící mobilní telefony, zápach, vedro, nedostatky v komunikaci a vybavení apod.). Důležitou částí setkání je také sdílení toho, co ostatním pomáhá při odbourávání stresu spojeného s extrémními zážitky (např. vypovídat se kamarádovi, jít si zasportovat, akce s rodinou, konzultace s odborníkem).

Mezi reálná hromadná neštěstí, kdy byli nasazeni členové týmu PIP PČR v rámci integrovaného záchranného systému ČR v pomoci občanům i policistům, patřila např. práce s občany zasaženými tsunami v jihovýchodní Asii v r. 2004, evakuace občanů po teroristickém útoku v Egyptě v r. 2005, srážka tramvají ve Vřesině v r. 2008, vlaková nehoda u Studénky 2008, povodně 2009 a 2010.

Onkologické onemocnění

Koordinátora týmu PIP kontaktuje pracovník linky pomoci v krizi s tím, že hovořili s klientkou, matkou policistky, která hledá konkrétní pomoc a podporu. Její dceři (45 let) bylo diagnostikováno náhlé onkologické onemocnění s prudkým průběhem a velmi špatnou prognózou. Byl předán kontakt na volající ženu, které se určený intervent týmu PIP ozývá s nabídkou setkání. Ta souhlasí a scházejí se v nemocnici, kde celá rodina tráví u nemocné většinu času. Intervent se zde setkává s rodiči nemocné a jejím synem (18 let). Dozvídá se, že policistka se nachází v konečném stadiu nemoci, selhávají jí některé orgány a pro silné bolesti dostává vysoké dávky léků. Před několika měsíci navíc tragicky zemřela dcera policistky. Rodina je v úzkosti a uvědomuje si, že jejich blízká má před sebou možná jen několik dní života. Rodiče policistky mají strach o vnuka, také se u nich objevuje zloba na nemocniční personál. Nakonec formulují přání převést nemocnou do hospice, který je v blízkosti jejich bydliště, a zajistit jí důstojnější odchod ze života. Intervent hovoří zvláště také s ošetřujícím personálem, ten potvrzuje špatný vývoj nemoci i možnost, že na přání rodiny může být pacientka do hospice skutečně převezena, léčba, kromě tlumení bolesti je již nemožná. Při rozhovoru se synem policistky se intervent seznamuje s jeho úhlem pohledu. Syn má podporu

svého otce a přítelkyně. V současnosti nemá zájem o psychologickou péči, hlavní je pro něj být s umírající matkou. Říká, že nyní si nikdo z nich emoce nemůže dovolit, nevyklučuje, že možnost odborné psychologické péče využije později. Mezi praktické věci, které by měl aktuálně řešit, patří platba nájmu za byt a odklad zkoušek ve škole.

Intervent dále hovoří s nemocnou policistkou. Oslepla, špatně se soustředí, má problém s řečí, bolesti a ztrácí síly. Situaci si uvědomuje. Její přání je pouze být v blízkosti rodičů a syna. Dostává informace o podpoře, která je pro její blízké k dispozici. Po dohodě s příbuznými je kontaktován nadřízený policistky a její kolegové kvůli možnosti přijít se s nemocnou rozloučit, současně jsou informováni o možnosti sociální opory pro její blízké. Intervent na závěr tohoto setkání podporuje rodinu v rozhodnutí hospitalizovat nemocnou poblíž bydliště a domlouvá termín, kdy bude rodinu kontaktovat kvůli informacím ohledně možností sociální podpory a dalším praktickým záležitostem (odklad maturity syna, zajištění plateb, komunikace s úřady apod.).

Závislost

Interventovi týmu PIP se ozývá policista s tím, že si jej vybral z informačního letáku podle fotografie, protože na něj působí důvěryhodně. Říká, že má pracovní problémy, ale že by všechno nejdříve nechal na osobní setkání. Domlouvají si termín a místo. Policista (věk kolem 50 let) využívá diskrétní možnosti sejít se s interventem na jeho pracovišti, nechce dávat před kolegy najevo svoji slabost. Při osobním setkání se policista postupně svěřuje s tím, že se špatně soustředí na práci a občas vybuchne. Má strach, že se mu emoce vymykají kontrole. Dříve to tak nebývalo. Má také obavy, zda se nějaká zpráva ze setkání nemůže dostat k nadřízeným. Intervent jej ujišťuje, že je vázán etickými pravidly, kam spadá i mlčenlivost. Prvořadý je vždy zájem klienta, žádné zprávy o intervenci se nedělají a bez souhlasu klienta se nadřízeným nesdělují žádné informace ze setkání. Při rozhovoru policista připouští, že problémy v práci mohou souviset s rodinnou situací. Svou rodinu dlouho považoval za dobře fungující, ale poslední dobou cítí odcizení ze strany dcery (22 let), která s nimi bydlí. Ta pracuje jako zdravotní sestra, po rozchodu s přítelem se začala uzavírat, rodičům se nyní spíš vyhýbá. Policista má podezření, že zneužívá návykové látky. Nedávno zjistili, že absentuje v zaměstnání, doma se také ztratily nějaké věci. Policista se obává, že pokud by se závislost dcery prokázala, může to ohrozit jeho profesní dráhu. S interventem probírají

různé scénáře, jak by se situace mohla vyvinout a jak by on mohl reagovat. Intervent připraví policistu na to, jak se dcery přímo zeptat. Hovoří také o tom, kde policista čerpá energii. Oporou mu je manželka...

Na další setkání s interventem přichází policista spolu s manželkou a společně hledají cestu, jak postupovat. Dcera jim přiznala, že experimentovala s amfetaminy, prý jí to pomáhalo proti stresu v práci. Intervent navrhuje setkání s odborníkem na závislosti mimo rezort, které následně manželům zprostředkuje. Dále hledají možnosti, jak dceru motivovat k rozhovoru s tímto odborníkem.

Střelba

Interventa týmu PIP kontaktuje nadřízený policistů s tím, že při pronásledování nebezpečného pachatele došlo ke střelbě. Pachatel uniká, jeden z policistů byl zraněn a druhý odmítá vypovídat. Intervent přijíždí na dané pracoviště a situaci probírá s nadřízeným. Rozhovorem s nezraněným policistou intervent zjišťuje, že ten má projevy akutní reakce na stres, které se v situaci ohrožení života běžně objevují. Patří sem např. nemožnost vzpomenout si na některé části incidentu, problém koncentrovat pozornost, obavy ze selhání, pocity viny v souvislosti se zraněním kolegy. Intervent doporučuje odložit výslech policisty z důvodů jeho momentálního stavu,

který je normální reakcí na extrémní zátěž. Nadřízený zajišťuje dopravu policisty do jeho bydliště. Objektivní výpověď poskytl policista hned druhý den. Zranění jeho kolegy našťěstí nebylo smrtelné, ale vyžádalo si kratší hospitalizaci.

Také byl jemu a jeho rodině nabídnut pohovor s interventem PIP a předán kontakt na linku pomoci v krizi pro možnost anonymní konzultace.

Poznámka: Všechny uvedené příběhy jsou z důvodu diskrétnosti smyšlené, využity jsou prvky z reálně řešených situací, ale osoby a okolnosti jsou pozměněny.

Služby policejních psychologů

Činnosti policejního psychologa

Psycholog bývá mezi prvními lidmi, které budoucí policista coby uchazeč o tuto práci potká, a to v rámci psychologického vyšetření při zjišťování osobnostní způsobilosti k výkonu služby. Práce policejních psychologů bývá často neprávem spojována pouze s personálním výběrem. Záběr jejich působnosti je mnohem větší, podstatnou součástí totiž tvoří také psychologická péče o policisty (případně i o jejich rodinné příslušníky a blízké). Snahou jak personalistů, tak policejních psychologů je vybrat k policii takové lidi, kteří splňují náročná kritéria týkající se psychické odolnosti a stability. Výkon policejní práce je náročný, a je tedy nutné o psychickou pohodu příslušníků pečovat, každému se totiž může stát, že se dostane v životě do situace, kdy mu bude těžko a bude potřebovat podat pomocnou ruku.

Kde psychologa hledat?

Pomoc psychologa si může vyžádat každý pracovník policie (policista i občan), v některých případech tak může učinit i pro rodinné příslušníky. Při poskytování psychologické péče je zásadní důvěra mezi klientem a psychologem. Pracovník si může sám vybrat psychologa, za kterým se rozhodne jít. Pro většinu pracovníků jsou psychologové k dispozici na Odborech psychologických služeb Ředitelství pro řízení lidských zdrojů KŘP či Policejního prezidia, dále pak psychologové slouží v zásahových jednotkách, speciálních pořádkových jednotkách a na některých útvarech policie s celostátní působností.

Cíl, obsah a způsob psychologické péče

Psychologická péče poskytovaná policejními psychology je každá činnost psychologů, jejímž cílem je psychická stabilita nebo rozvoj žádoucích dovedností pracovníků.

Policejní psychologové stáli u zrodu výše zmiňovaných projektů (anonymní telefonní linky pomoci v krizi a posttraumatické intervenční péče), na kterých se do dnešní doby významně podílejí. Jsou členy těchto týmů a přispívají k vzájemné spolupráci všech tří složek. Linka a týmy PIP, které poskytují akutní krizovou pomoc, jsou složeny nejen z psychologů, ale také z vyškolených odborníků či policistů. Mimo tyto projekty ale nabízí psycholog u policie v rámci psychologické péče ještě další možnosti, kterými jsou **odborné konzultace, psychologické poradenství, krizová intervence a případně psychoterapie**. Obsah a způsob psychologické péče je **detailněji popsán v následujících příkladech**.

Způsob práce psychologa s klientem se odvíjí od konkrétního typu problému, za kterým se klient na psychologa obrací. S ohledem na vlastní zkušenost, odborné znalosti a zájem klienta volí psycholog vhodnou metodu. Může se stát, že psycholog, za kterým se policista vydá, není odborníkem na žádanou oblast. V takovém případě se snaží klienta nasměrovat nebo předat jinému psychologovi (uvnitř policie nebo i mimo ni). Ze statistik vyplývá, že na psychologických pracovištích je ročně poskytnuta péče zhruba tisíci klientům.

Etická pravidla

Policejní psychologové jsou vázáni etickým kodexem. Při své práci v oblasti psychologické péče se řídí principem mlčenlivosti a diskrétnosti. Působí na základě získané odborné specializace, kterou si také průběžně doplňují a rozšiřují. Etické principy jejich práce jsou podrobně popsány v předmluvě této příručky.

Kontakt

Se svými připomínkami, podněty ke zlepšení a stížnostmi k psychologické službě se, prosím, obraťte přímo na vedoucího psychologa PČR plk. Mgr. Vladimíra Vosku, voskav@seznam.cz, tel. **974 834 322**, nebo na jeho zástupkyni pplk. Mgr. Michaelu Borovanskou, tel. **974 834 649**.

Psychologické služby na intranetu naleznete na http://ppportal.pcr.cz/vltavska/vltav_pr.htm

Příklady práce psychologických pracovišť

Není jednoduché třídit jednotlivé formy psychologické péče, proto na příkladech uvedeme základní typy péče poskytované policejními psychology:

Psychologické poradenství

Jde o poskytování odborné psychologické pomoci klientům, kteří se ocitli v nesnadné situaci, chtějí a snaží se svou situaci řešit, rádi

by rozvíjeli svou osobnost, schopnosti a lépe se zorientovali sami v sobě i v tom, co se děje v jejich okolí. Konkrétně se často jedná o **řešení partnerských problémů, výchovu dětí, vztahy v rodině, zvládnání práce** jako takové, o poradenství týkající se vztahů na pracovišti a další. Poradenství probíhá buď individuálně, nebo ve skupině, může být jak jednorázové, tak opakované. Záleží na potřebě klienta a na domluvě s psychologem.

Dospívající dcera

Na psychologické pracoviště přichází po telefonické domluvě žena, policistka, věk kolem 40 let. Uvádí, že se jde jen zeptat na možnost provedení psychotestů ohledně volby povolání, její dceři je totiž právě 15 let, je v 9. třídě základní školy.

Policistka by potřebovala zjistit, na co by se dcera hodila. Psycholožka jí vysvětluje možnost provedení takových testů v pedagogicko-psychologické poradně a poskytuje kontakt na nejbližší poradnu. Přidává také základní informace o tom, jak pedagogicko-psychologické poradny fungují.

Klientka poté ještě začne sama hovořit o dceři. Popisuje, že dceru v poslední době nebaví nic kromě chození ven s kamarády. Bydlí na sídlišti, kde si nemůže být jista kvalitou party, se kterou dcera tráví volný čas. Klientka se obává drog, alkoholu a toho, že by dceři mohl někdo ublížit. Vychází také najevo, že v rodině panují neshody, dcera si podle matky

nedá říct, je hádavá, neposlouchá, nedodržuje pravidla, která byla vždy v rodině respektována. Manžel klientky je časově zaneprázdněn, je lékař a musí být často do noci v nemocnici, stejně tak skoro každý víkend. Klientka pracuje na směny, prarodiče žijí v jiném městě. Psycholožka radí pohovořit si s dcerou v klidné, nijak vypjaté chvíli, zkusit se domluvit ze začátku na respektování alespoň nějakých pravidel (např. vracet se domů v přesně domluvenou hodinu), zařadit si s manželem a dcerou společný (pro dceru atraktivní) program na volné odpoledne nebo víkendový den, popřemýšlet o nějakých koníčcích pro dceru.

Upozorňuje klientku na to, že dceřiny projevy úzce souvisí s jejím věkem, kdy se děti často vymezují vůči rodičům, je pro ně maximálně důležitá skupina vrstevníků, jsou pod vlivem prvních lásek a celkově hledají sami sebe. Psycholožka vyjadřuje pochopení pro situaci, hlavně v tom, že klientka se jako matka obává, aby se dceři nepřihodilo něco zlého, a snaží se s tím něco udělat.

Psycholožka také nabízí možnost opakované návštěvy. Klientka může přijít sama nebo s sebou vzít manžela, případně i dceru.

Krizová intervence

Bezprostřední **pomoc po krizové situaci** se často překrývá s činností PIP. Psycholog ale může krizovou intervenci poskytnout i samostatně, aniž by byl členem posttraumatického intervenčního týmu.

Pomoc pro podřízenou

Na psychologické pracoviště se obrací vedoucí obvodního oddělení s prosbou o pomoc jedné své podřízené. Večer jí odvezli manžela do nemocnice s vážným infarktem. Podřízená se prý chová velmi zvláště, volající přemýšlí, jestli by ji neměl poslat domů (což ovšem žena odmítá). Nakonec se společně domluví, že na obvodní oddělení v co nejkratší době dojde psycholog.

Po příjezdu na místo se psycholog s nadřízeným sejdou sami v kanceláři a domluví se na následujícím postupu. Vedoucí uvolní svou kancelář pro psychologa a svou podřízenou, aby mohli nerušeně hovořit. Hned ve dveřích psycholog vidí, že žena je na tom psychicky velmi zle. Psycholog vysvětluje, proč přijel a že by ženě rád pomohl, aby se cítila lépe. Poslouchá její líčení událostí včerejšího dne – po náročné službě přišla domů, uvařila manželovi večeři a odešla do sprchy. Během té doby se manželovi přitížilo, přivolal ji

k sobě, ona okamžitě volala záchranku. Z nemocnice, kam s manželem jela, se vrátila až ve tři hodiny ráno. Manžel je stále ve vážném stavu.

Uvádí, že od večera nic nejedla ani nepila, v noci nespala a že se ráno rozhodla, že půjde do práce, aby přišla na jiné myšlenky. V práci se nemůže na nic soustředit, dokonce už rozbila hrnek a polila kávou nějaké spisy. Psycholog nabádá ženu, aby přemýšlela o tom, jestli by nebylo lepší jít si domů odpočinout. Poté doporučuje sejít se s nějakým blízkým člověkem, aby netrávila čas bez manžela sama. Slibuje, že se zkusí domluvit s nadřízeným na uvolnění ze služby. Žena je moc ráda, že se nadřízený tak zajímá, ačkoli je jí hloupé, že s ní měl starosti.

Nakonec se kolegové nabídnou, že ji odvezou domů, což ale žena odmítá, protože se prý raději projde. Psycholog dává ještě ženě telefon na linku pomoci v krizi a vysvětluje, jak tato služba funguje.

Odborné konzultace

Mají podobu podané **informace či vysvětlení** na konkrétní dotaz týkající se psychologické problematiky. Psychologové běžně nabízejí uchazečům konzultace k výsledkům psychologických vyšetření, s jejich souhlasem pak i služebním funkcionářům. Často se na psychology obracejí pracovníci, aby konzultovali své **bakalářské**

či **diplomové práce**, výběr literatury ke studiu atd. Konzultace lze také poskytovat různým funkcionářům ke konkrétním problémům s vedením či výběrem jejich podřízených. Konzultovat lze i konkrétní postupy ke **zlepšování atmosféry a týmové práce** na pracovišti.

Zjišťování vztahů ve skupině

Na konzultaci vedoucího s psychologem o atmosféře v jím vedené skupině může navazovat nabídka k provedení tzv. sociometrického šetření, které může poskytnout podrobné informace o sociálních vztazích a o vnitřní struktuře skupiny (týmů, oddělení, odborů). Psycholog je s využitím speciálních metod schopen popsat postavení jednotlivců ve skupině a jejich vzájemné vztahy, existenci neformálních podskupin, postavení vedoucího v neformální struktuře skupiny a popřípadě navrhnout **doporučení k řešení problematických vztahů na pracovišti**.

Vztahy na pracovišti

Na psychologické pracoviště se obrací vedoucí odboru, chce konzultovat neuspokojivou situaci na jednom ze svých oddělení, které čítá 15 lidí. Oddělení vykazuje sice standardní pracovní výsledky, ale neustále se k němu dostávají znepokojivé informace o vztazích na pracovišti. Situace nedávno vyvrcholila anonymním dopisem, který očerňuje vedoucího oddělení. Vedoucí oddělení, jenž je přítelem vedoucího

odboru, si stěžuje na konkrétní skupinku tří lidí včetně svého zástupce, kteří jsou problematičtí a vyvolávají atmosféru vzájemné nedůvěry. Vedoucí oddělení navíc uvažuje o odchodu na jiné pracoviště. K objektivnějšímu zjištění vztahů a atmosféry na pracovišti nabízí psycholog vedoucímu odboru sociometrické šetření. V termínu, kdy je možné shromáždit všechny pracovníky na pracovišti, je šetření provedeno. Pomocí různých sociometrických technik a řízených individuálních rozhovorů se psycholog dozvěděl, že vedoucí oddělení se těší velké neformální podpoře, většina pracovníků oddělení je schopna dobře komunikovat a spolupracovat. Tři problémoví pracovníci jsou od ostatních relativně izolováni a nejsou soudržní. Každý z členů této podskupiny rebeluje z jiného důvodu. Hlavní postavou této skupiny je zástupce vedoucího, který je aktivní především v době nepřítomnosti vedoucího – myslí si, že je na tom odborně lépe než vedoucí (což je snad i pravda) a tvrdí, že by byl lepším vedoucím. Většina pracovníků vidí právě v zástupci vedoucího viníka celé situace, vyčítají mu neurvalé a arogantní chování. Někteří pracovníci kvůli celé situaci zvažují odchod na jiné oddělení, či dokonce od policie. Vedoucímu odboru je v písemné podobě předán výsledek sociometrického šetření, který obsahuje strukturu vztahů a postavení jednotlivých pracovníků v kolektivu a celá situace je s ním znovu konzultována. Na základě podaných informací se může kvalifikovaněji rozhodnout, jak bude situaci řešit.

Psychoterapie

Jedná se o soubor různých psychologických postupů a metod k **pochopení a zvládnutí vážných psychických obtíží**, k léčbě rozvíjející se či akutní psychické poruchy. Psychoterapie probíhá v různých svých formách většinou dlouhodobě a dle určitých pravidel. K psychologické pomoci formou psychoterapie by měl být psycholog vybaven potřebným psychoterapeutickým vzděláním a měl by využívat těch postupů, které dokonale ovládá. Podle druhu problému, se kterým klient přichází, a podle dalších okolností musí psycholog uvážit, jestli je vhodné psychoterapii s klientem provádět, nebo zda není třeba klienta nasměrovat na jiného odborníka mimo policii.

Úzkost při cestování

Za psychologem přichází v doprovodu kolegyně 30letá žena, která před dvěma roky nastoupila k policii. Žena popisuje své potíže při dojíždění do služby. Jezdila s kolegy vlakem, ale cesta jí stále více činila problémy – pociťovala nevolnost, bušení srdce, úzkost, měla pocit, že omdlí. Postupně zjišťovala, že jí pomáhá, když na stanici uprostřed cesty vystoupí a pokračuje dalším vlakem. Plynuły z toho určité jiné problémy – např. musela vstávat na dřívější vlak, lhala kolegům o důvodech svého chování – ale do práce dojížděla bez nevolnosti. Po nějaké době se však, přestože jí jízdu vlakem přerušovala, potíže vrátily. Ačkoli problémy nastaly při cestě do práce, postupně

se klientce dělalo nevolno i na cestě domů. Požádala tedy manžela, aby ji do práce i z práce vozil. Pocity nevolnosti a úzkosti se na nějaký čas vytratily, později klientce ale začala vadit přílišná rychlost automobilu – manžel musel začít jezdit velmi pomalu a později cestu i přerušovat. V té době se začaly zhoršovat i vztahy mezi ní a manželem a také soustředění na práci. V této fázi ji kolegyně přivedla za psychologem. Psycholog nabízí pomoc zvládnání jejích obtíží formou psycho-terapeutických sezení, která budou probíhat po určitou dobu dvě hodiny týdně. Používá metodu tzv. kognitivně-behaviorální psychoterapie, která se mu zdá být k řešení klientčinych problémů vhodná. V prvních sezeních jsou po důkladném strukturovaném rozhovoru problém klientky a další okolnosti jejího života dokonale popsány. Je přesně popsáno, co pocity, myšlenky, fyzické prožívání a chování spouští, co jim předchází a co po nich následuje. Na základě těchto poznatků se terapeut s klientkou snaží jednoznačně definovat konkrétní problémy a cíle, ke kterým má terapie vést – v tomto případě jde o problém: neschopnost jet více než 30 minut vlakem, vedoucí k vystupování či vyhýbání se jízdě vlakem ze strachu, že omdlím, a následný cíl: dojet do práce vlakem (cca 45 minut). Psycholog se snaží definovat další problémy (rychlost automobilu, problémy v manželství) a postupné cíle. I když je psychologovi z rozhovoru jasné, že skutečným problémem klientky jsou vlastně problémy na pracovišti (možná stres s vý-

konem služby a jeho nezvládnání, strach ze selhání), respektive podvědomé přání se službě vyhnout, je nutné, aby se k řešení problémů v práci dalo přejít, nejdříve vyřešit samotné dostavení se do služby. Postupně se spolu s klientkou snaží různými technikami změnit klientčino problémové chování, myšlení a prožívání v definovaných situacích. Po nacvičení zvládnání jednoho jednoduššího problému přechází k dalším. V průběhu aplikace těchto technik jsou emoce, chování, fyzické stavy či myšlenky neustále různými způsoby zaznamenávány, aby i pokroky v léčbě byly do značné míry měřitelné. Po pěti sezeních se dostávají první úspěchy, klientka opět začíná jezdit vlakem, i když s přetrvávajícími potížemi. Pilným nácvikem a prací s emocemi a myšlenkami se po deseti sezeních již nedostávají silné pocity nevolnosti, s mírnou úzkostí je schopna dojet do práce, spolu s tím se zmírňuje i problém s jízdou automobilem. Během terapie také dochází k postupnému odhalování pravděpodobné skryté příčiny problémů a k získávání náhledu klientky na celou situaci. Ve chvíli, kdy klientka téměř bez problémů dokáže zvládat cestu do služby, začíná sama definovat další problémy, které má ve službě, sdělovat pochybnosti o tom, zda vůbec má schopnosti, aby vykonávala náročnou službu policisty. Terapie pokračuje již s jiným zadáním: pomoci zvládat klientce pracovní stres, ale hlavně pomoci jí vyjasnit si životní postoje a priority. Zvážit, zda je povolání, které si vybrala, pro ni vhodné. Největší

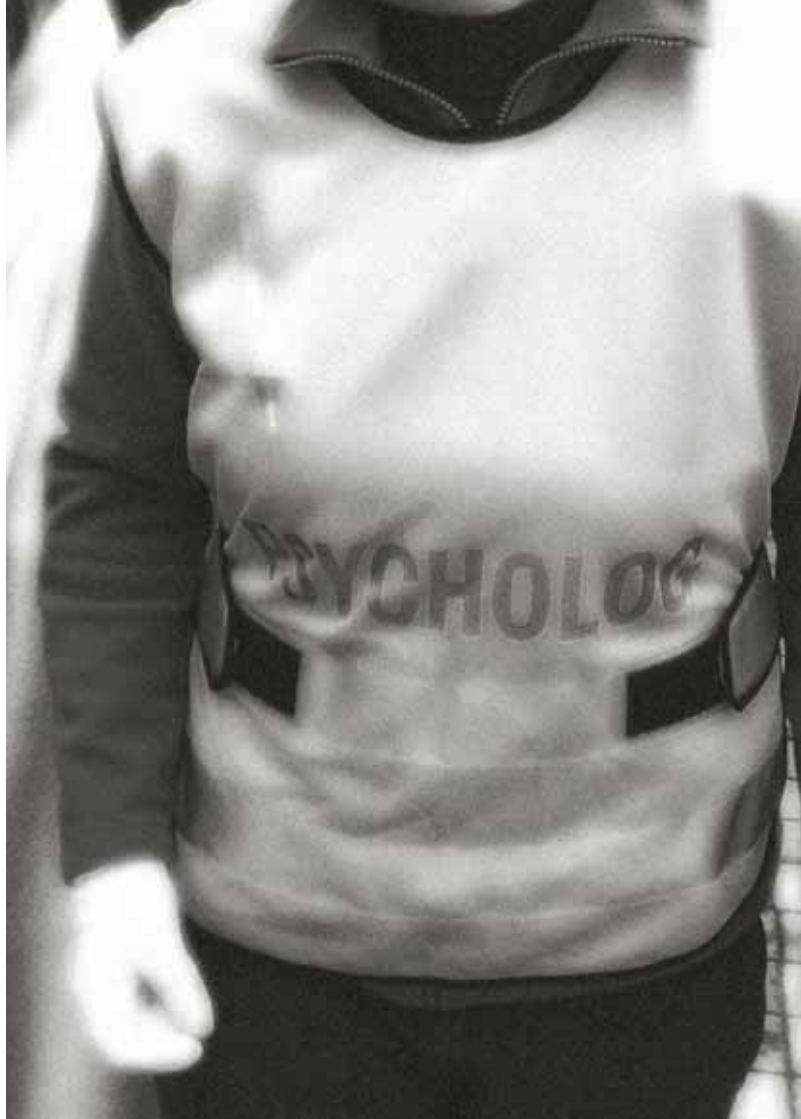
úlevou pro klientku je poznání, že je na jejím rozhodnutí, zda bude policistkou, či ne, a že odchod od policie pro ni nebude osobním selháním.

Psychologická pomoc obětem závažné trestné činnosti a mimořádných událostí

Systém psychologické pomoci obětem byl u Policie ČR zaveden v polovině roku 2010. Tato služba je zajišťována **skupinou krizové intervence**, krizoví interventi jsou speciálně vyškoleni pro **přímou krizovou intervenci obětem i nepřetržitou telefonickou podporu**.

Systém psychologické pomoci obětem se uplatňuje zejména ve vztahu: k pozůstalým po obětech úmyslných násilných trestných činů s následkem smrti; ve vztahu k oběti pokusu vraždy nebo zabítí; oběti s těžkou újmou na zdraví; oběti znásilnění; dětské oběti, seniorovi, hendikepované oběti či jiné osobě ohrožené sociálním vyloučením, na kterých byla páchána úmyslná trestná činnost; oběti obchodování s lidmi; oběti domácího násilí či nebezpečného pronásledování; oběti trestných činů páchaných z nenávisti; oběti mimořádných událostí; oběti dopravní nehody s těžkou újmou na zdraví nebo pozůstalým po oběti nehody; rodinám pohřešovaných osob, zejména dětí či k osobě, které je poskytována krátkodobá ochrana.

Policisté se v problematice osob, které byly zasaženy výše uvedenými událostmi, mohou obrátit na **speciální nonstop telefonní číslo: 974 834 788**, kde získají další profesionální podporu a informace.

Důležité kontakty

Linka pomoci v krizi

974 834 688 (nonstop)

Koordinátoři posttraumatických intervenčních týmů Policie ČR

Policejní prezidium České republiky

mjr. Mgr. MALÍKOVÁ Jana, vedoucí skupiny krizové intervence

MT: 721 425 242, l.: 834 847

Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy

kpt. Mgr. ZBOŘILOVÁ Klára, PhD., psycholog SPJ

MT: 731 553 385, l.: 827 426

Krajské ředitelství policie Středočeského kraje

kpt. Mgr. VOKURKA Jan, psycholog

MT: 724 210 547

Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje

PhDr. CHALUPOVÁ Regina, psycholog

MT: 724 836 369, l.: 224 201

Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje

kpt. Mgr. ŠTEMBEROVÁ Martina, vrchní komisař

MT: 725 536 261, L.: 322 258

Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje

Mgr. SOKOL František, psycholog

MT: 721 713 945, L.: 376 233

Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje

PhDr. KOVÁŘÍK Josef, psycholog

MT: 724 055 920, L.: 421 760

Krajské ředitelství policie Libereckého kraje

kpt. Ing. Bc. MALÁ Irena, vrchní komisař OVK

MT: 725 809 664, L.: 462 201

Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje

kpt. PhDr. HUBERT Jan, psycholog

MT: 724 245 759, L.: 522 238

Krajské ředitelství policie Pardubického kraje

kpt. PhDr. VLÁŠKOVÁ Lenka, psycholog

MT: 725 014 559, L.: 561 401

Krajské ředitelství policie kraje Vysočina

kpt. PhDr. POKORNÝ Jan, psycholog

MT: 725 375 068, L.: 261 491

Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje

Mgr. JURÁSKOVÁ Jitka, psycholog, VPŠ MV Brno

MT: 720 423 417, L.: 627 432

Krajské ředitelství policie Zlínského kraje

kpt. PhDr. STRÁNSKÝ Pavel B., vrchní komisař SKPV

MT: 725 611 528, L.: 661 326

Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje

npor. PhDr. Bc. ŠTĚPÁNEK David, vedoucí DI Přerov

MT: 777 859 517, L.: 778 250

Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje

kpt. Mgr. Bc. KOZÁK Milan, vrchní komisař SKPV

MT: 721 292 880, L.: 721 311

Metodické řízení systému PIP

plk. Mgr. VOSKA Vladimír, vedoucí psycholog PČR

MT: 731 699 938, L.: 834 322

Odpovědnost za koncepci PIP a vzdělávání interventů

PhDr. VYMĚTAL Štěpán, psycholog

vedoucí psychologického pracoviště MV

MT: 603 190 193, L.: 832 385

Poznámka: Vzhledem k možným obměnám kontaktů a osob v čase se můžete ve svém regionu obracet s žádostí o kontakt také na koordinátora nejbližšího týmu PIP nebo na pracoviště vedoucího psychologa PČR či psychologické pracoviště MV.

Psychologická pracoviště Policie ČR

Policejní prezidium České republiky

Oddělení vedoucího psychologa

plk. Mgr. VOSKA Vladimír, vedoucí psycholog PČR

MT: 731 699 938, L.: 834 322

Oddělení psychologických služeb PP

Mgr. ZELENKA Michal, psycholog

MT: 725 190 389, L.: 843 915

Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy

Mgr. FRANCOVÁ Jana, psycholog

L.: 822 713, 822 705

Krajské ředitelství policie Středočeského kraje

kpt. PhDr. ŠORELOVÁ NEZBEDOVÁ Tereza, psycholog,

MT: 725 895 046, L.: 861 709

Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje

PhDr. CHALUPOVÁ Regina, psycholog

l: 224 201

Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje

kpt. PhDr. VAVŘÍKOVÁ Markéta, psycholog

l: 322 659

Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje

Mgr. SOKOL František, psycholog

l: 376 233

Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje

PhDr. KOVÁŘÍK Josef, psycholog

l: 421 760

Krajské ředitelství policie Libereckého kraje

Mgr. JALOVEGOVÁ Jana, psycholog

l.: 461 408

Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje

kpt. PhDr. HUBERT Jan, psycholog

l: 522 238

Krajské ředitelství policie Pardubického kraje

kpt. PhDr. VLÁŠKOVÁ Lenka, psycholog

l: 561 401

Krajské ředitelství policie kraje Vysočina

kpt. PhDr. POKORNÝ Jan, psycholog

MT: 725 375 068, l.: 261 491

Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje

kpt. Mgr. ŽBÁNKOVÁ Vladimíra, psycholog

MT: 725 087 327, l.: 622 962

Krajské ředitelství policie Zlínského kraje

PhDr. VALOVÁ Kamila, psycholog

l: 661 470

Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje

PhDr. STŘÍŽOVÁ Renata, psycholog

MT: 728 143 148, l.: 767 671

Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje

Mgr. SMUTKOVÁ Ludmila, psycholog

l: 721 406

Poznámka: Aktualizované kontakty na policejní psychology naleznete na intranetových stránkách jednotlivých KŘP a PP.

Ostatní

ASOCIACE OBČANSKÝCH PORADEN

Tachovské náměstí 3, 130 00 Praha 3

Telefon: 222 780 599, 774 529 966

e-mail: aop@obcanske-poradny.cz

web: www.obcanske-poradny.cz

- poskytuje informace o všech občanských poradnách, které jsou k dispozici v rámci regionů ČR

BÍLÝ KRUH BEZPEČÍ

U Trojice 2, 150 00 Praha 5

Telefon: 257 317 110 (pro oběti trestných činů, NONSTOP)

251 511 313 nonstop linka DONA
(pro oběti domácího násilí)

web: www.bkb.cz

ČESKÉ SDRUŽENÍ OBĚTÍ DOPRAVNÍCH NEHOD

Počátecká 2/1020, 140 00 Praha 4

Telefon: 222 363 535, 225 131 945, 737 859 819

e-mail: csodn-poradna@centrum.cz

web: www.csodn.cz

- poskytuje poradenství a pomoc jak morální, tak sociálně-právní

NADACE POLICISTŮ A HASIČŮ

Ministerstvo vnitra

Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

Telefon: 974 824 030, 603 191 478

e-mail: nadace@mvr.cz

web: www.nadacepah.cz

Číslo účtu: 175787001 / 0300

- usiluje o zlepšení životních podmínek dětí z rodin policistů a hasičů, kteří zemřeli při výkonu služby
- podporuje policisty a hasiče, kteří byli těžce postiženi v důsledku zranění, které souviselo s výkonem služby

VEŘEJNÝ OCHRÁNCE PRÁV – OMBUDSMAN

Údolní 39, 602 00 Brno

Telefon: 542 542 111

542 542 888 – telefonická informační linka

Stížnost je možné podat i na:

e-mail: podatelna@ochrance.cz

web: www.ochrance.cz

- zaměřuje se na ochranu osob před jednáním úřadů a státních orgánů

Skupina krizové intervence PČR

(pomoc PČR obětem trestných činů
a mimořádných událostí)

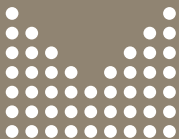
974 834 788 (nonstop)

A black and white photograph of two police officers walking away from the camera on a paved path. They are wearing dark uniforms and high-visibility vests with 'POLICE' written on the back. The background shows trees and a street lamp.

Závěrečné slovo autorů

Cílem této příručky bylo seznámit vás s možnostmi využití psychologické péče, která je příslušníkům i zaměstnancům Policie ČR k dispozici. Zároveň jsme chtěli zdůraznit etické principy i praktická pravidla, jimiž se jednotlivé části této péče řídí, stejně jako morální závazek a lidský zájem kolegů, kteří se na takových službách podílejí. Snad se nám podařilo vyvrátit i některé mýty, které jsou s návštěvou psychologa nebo čerpáním jiných psychologických služeb spojeny.

Věříme, že systém psychologické péče u Policie ČR se bude i nadále rozvíjet na bázi spolupráce jejích tří složek – anonymní linky pomoci v krizi, posttraumatické intervenční péče a služeb policejních psychologů, a to ku prospěchu a podpoře každého jednotlivce, který se ocitl ve složité životní situaci.

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

2CLAIR